

Νομικές ευθύνες των διαχειριστών στα social media

/ [Επικαιρότητα](#)

Μία ενδιαφέρουσα απόφαση αναφορικά με την ευθύνη διαχειριστών κλειστής ομάδας στο Facebook για ψευδή και προσβλητικά σχόλια και αναρτήσεις, καθώς και το επιτρεπτό χρήσης των αναρτήσεων ως αποδεικτικών μέσων, εξέδωσε το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης (Τριμ.Εφ.Θεσ. 2116/2020).

Η υπόθεση αφορά σε αγωγή ιατρού κατά των διαχειριστών μίας κλειστής ομάδας στο Facebook και ενός ακόμα ατόμου, το οποίο ισχυρίστηκε στην υποενότητα “forum” της εν λόγω ομάδας, μία σειρά από αναληθή και συκοφαντικά γεγονότα και υβριστικά σχόλια για το πρόσωπό του, με σκοπό να βλάψει την τιμή και τη υπόληψή του ως ιατρού και ως ανθρώπου.

Όπως ισχυρίστηκε ο ενάγων, τα σχόλια αυτά παρέμειναν αναρτημένα από υπαιτιότητα και υστεροβουλία των δύο πρώτων εναγομένων, οι οποίοι τα περιέλαβαν και επέτρεψαν την ανάρτηση και διατήρηση αυτών εν γνώσει τους για το προσβλητικό, για την προσωπικότητά του, περιεχόμενο, αν και είχαν τη δυνατότητα να μη τα δημοσιοποιήσουν, αλλά και να τα καθαιρέσουν άμεσα.

Το πρωτόδικο δικαστήριο απέρριψε ως αόριστη την αγωγή στο μέρος αφορούσε τους δύο πρώτους εναγόμενους, και την έκανε εν μέρει δεκτή στο μέρος που αφορούσε τον τρίτο εναγόμενο, τον οποίο υποχρέωσε να καταβάλει στον ενάγοντα

το ποσό των πέντε χιλιάδων ευρώ, καθώς και να δημοσιεύσει, με δικά του έξοδα, το διατακτικό της απόφασης εντός της ομάδας αυτής.

Στην απόφαση του Εφετείου περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, οι εξής ενδιαφέρουσες σκέψεις:

1. Ως προς την ευθύνη των διαχειριστών ως ενδιαμέσων: «Ακόμη η ως άνω αγωγή ήταν επαρκώς ορισμένη και ως προς τους δύο πρώτους εναγόμενους, που φέρονται, κατά τα ιστορούμενα πραγματικά περιστατικά, ως κάτοχοι – ιδιοκτήτες του αναρτημένου στην πλατφόρμα του Facebook ιστολογίου και περιέλαβαν, εν γνώσει του δυσφημιστικού τους χαρακτήρα, τις ειδικότερα αναφερόμενες αναρτήσεις, δεν ήταν αναγκαίο δε στην αγωγή να γίνεται μνεία των όρων ευθύνης του άρθρου 13 του πδ 131/2003, που εφαρμόζεται στην προκείμενη περίπτωση, αφού κατά τις προηγούμενες νομικές παραδοχές της εν λόγω απόφασης, οι διαχειριστές ιστολογίων είναι και αυτοί ενδιάμεσοι φιλοξενίας (μεσάζοντες), με την *stricto sensu* έννοια της Οδηγίας 2000/31/EK για το Ηλεκτρονικό Εμπόριο και υπάγονται στη διάταξη του άρθρου 13 πδ 131/2003 για τη φιλοξενία, όπως ορθά δέχθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση και επομένως θεμελιώνουν, με βάση την ως άνω διάταξη, νόμιμο λόγο απαλλαγής από την ευθύνη ενδιάμεσου φιλοξενίας (μεσάζοντος) και όχι νόμιμο λόγο ευθύνης [...] [...] όσον αφορά τους δύο πρώτους εναγόμενους, μετά την εξαφάνιση της προσβαλλόμενης απόφασης για τους εναγόμενους αυτούς, η ένδικη αγωγή πρέπει απορριφθεί ως ουσία αβάσιμη. Και τούτο διότι αποδείχθηκε βάσιμος ο εκ του άρθρου 13 του πδ 131/2003 ισχυρισμός τους, που προέβαλαν παραδεκτά στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο και επαναφέρουν νομότυπα με τις προτάσεις τους και στο Δικαστήριο αυτό και δη, αποδείχθηκε ότι οι εναγόμενοι αυτοί, έχοντας χαλαρή εποπτεία στο ως άνω ιστολόγιο, δεν γνώριζαν τα γεγονότα και τις περιστάσεις από τα οποία προέκυπτε ότι οι ένδικες αναρτήσεις αφορούσαν ψευδή γεγονότα και είχαν δυσφημιστικό περιεχόμενο».

2. Ως προς την προσβολή ιδιωτικότητας ή απορρήτου, εξαιτίας της προσκόμισης και αξιοποίησης των αναρτήσεων: «το ιστολόγιο αυτό μπορεί να ήταν κλειστό πλην όμως ήταν παντελώς ελεύθερο ως προς την εισαγωγή νέων μελών, ο αριθμός των οποίων δεν μπορούσε εκ των προτέρων να προσδιοριστεί (απροσδιόριστος) και πάντως δεν ήταν πεπερασμένος και επομένως ουδόλως μπορούσε να χαρακτηριστεί ως στενός. Σε συνδυασμό δε με το γεγονός ότι ο περιορισμός των προσώπων που είχαν πρόσβαση στην προσωπική ιστοσελίδα ήταν έννοια σχετική, λαμβανομένου υπόψη ότι κάθε καταχωρημένος «φίλος» τού χρήστη μπορούσε να αντιγράψει στον υπολογιστή του, να αναδημοσιεύσει στη δική του ιστοσελίδα ή να διαβιβάσει σε άλλες ιστοσελίδες κάθε πληροφορία που συνέλεγε, ή εγγεγραμμένος χρήστης με νόμιμη πρόσβαση μπορούσε να διαδώσει περαιτέρω τις σχετικές

πληροφορίες, ουδόλως μπορούσε να δημιουργηθεί στον οποιοδήποτε, ούτε και στον εναγόμενο αυτό, για το εν λόγω μέσο επικοινωνίας, δικαιολογημένη προσδοκία επικοινωνίας σε καθεστώς οικειότητας και ιδιωτικότητας. Μη συντρεχόντων επομένως των όρων ύπαρξης επικοινωνίας μεταξύ πεπερασμένου και περιορισμένου (στενού) κύκλου προσώπων (ήδη επρόκειτο για ομάδα 337 ατόμων με δυνατότητα αυτή να αυξηθεί σε απροσδιόριστο εκ των προτέρων αριθμό προσώπων) και άρα επικοινωνίας σε καθεστώς οικειότητας και εμπιστευτικότητας, δεν τίθεται, με τη χρήση και αξιοποίηση των εν λόγω αναρτήσεων, θέμα προσβολής της ιδιωτικής ζωής και του δικαιώματος απορρήτου του τρίτου εναγομένου. Διότι, αφ' ής στιγμής ο τελευταίος καθιστούσε πτυχές της ιδιωτικής του ζωής δημοσίως γνωστές, τόσο σε ένα ευρύτατο αριθμό «φίλων» όσο και σε έναν απροσδιόριστο αλλά και μη πεπερασμένο αριθμό δυνάμενων να επισκεφθούν, τη σελίδα, επισκεπτών, τότε ο ίδιος ο χρήστης αποδέχθηκε και την ένταξη στοιχείων της ιδιωτικής του ζωής στο δημόσιο βίο και στη δημόσια επικοινωνία. Ακόμη πρέπει να σημειωθεί ότι δεν τίθεται θέμα προσβολής του απορρήτου και για τον πρόσθετο λόγο, πως αποδείχθηκε ότι οι ως άνω αναρτήσεις αποκτήθηκαν από τον ενάγοντα εκ του ιστότοπου, όχι όταν αυτές βρίσκονταν στη διαδικασία μετάδοσης, αλλά αργότερα από τους φίλους και γνωστούς του, όταν δηλαδή αυτές βρίσκονταν σε ηλεκτρονική αποθήκευση και σύμφωνα με τις παραδοχές της μείζονας σκέψης δεν υφίσταται προσβολή του δικαιώματος απορρήτου και της ιδιωτικότητας».

3. Ως προς την παραβίαση προσωπικών δεδομένων, εξαιτίας της προσκόμισης των αναρτήσεων: «[...] ουδεμία προσβολή υφίσταται, δεδομένου ότι με το άρθρο 5 παρ 2 σε συνδυασμό με το άρθρο 7 παρ 2 γ' του Ν. 2472/1997, η επεξεργασία των αναρτήσεων από τον ενάγοντα, συνιστάμενης τούτης στη δημοσιοποίησή και προσκόμισή τους ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, είναι απολύτως αναγκαία για την ικανοποίηση του έννομου συμφέροντος του προς παροχή δικαστικής προστασίας από την προσβολή που υπέστη, ικανοποίηση που επιδιώκει με την παρούσα δίκη και το οποίο υπερέχει προφανώς των δικαιωμάτων και συμφερόντων του τρίτου εναγομένου στον οποίο αναφέρονται τα δεδομένα, ενόψει του ότι τα ως άνω στοιχεία είναι τα μοναδικά άμεσα αποδεικτικά μέσα που αποδεικνύουν την προσβολή σ' όλη την έκτασή της, υφίσταται δε αδυναμία απόδειξης, λόγω της μοναδικότητας, με άλλα ηπιότερα μέσα.»

Η απόφαση είναι δημοσιευμένη στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ.

Πηγή: lawspot.gr